

Gjældsfaengsel anvendes ved Domme af denne Natur, og derhos dette i al Fald aldrig kan ske, undtagen hvor Skyldneren af Modvillie undlader at efterkomme Dommen, i hvilket Tilfælde han ikke synes at have særligt Krav paa Medfølelse. Thi hvis Dommens Efterkommelse er ham umulig, vil han ifølge Frd. 1842 § 7 kunne faa dens Bestemmelse omsat til en Erstatningssum, med Hensyn til hvis Inddrivelse de almindelige Regler om Domme til Penges Betaling maa blive at anvende.

Domme, hvorved Nogen er kjendt pligtig at undlade en Handling, søges overholdte der ved, at Domfældte i Overtrædelsestilfælde straffes med Bøder, hvilke blive at affone efter de almindelige Regler. Saavel i dette Tilfælde, som naar Bøder tilfalde den Private, bliver der allerede efter den gjældende Ret ikke Spørgsmaal om Gjældsfaengsel, jfr. Lov 16. Februar 1866 § 3.

Da de i Paragrafens sidste Stykke omhandlede Forpligtelser ikke ere blot formuereligg, kræver Principet ikke nødvendigvis, at Faengsel eller andre personlige Under udelukkes som Tvangsmiddel. Man har derfor med Hensyn til dem ladet det forblive ved den gjældende Rets Regler.

§ 161.

I denne Paragraf indeholdes den naturlige Konsekvens af Gjældsfaengsels Afstæffelse som Exekutionsmiddel, at Gjældsarrest for Dom (eller Forlig) i Regelen ikke kan anvendes. Kun hvor Gjældsfaengsel efter Dom fremdeles skal kunne benyttes i Henhold til Frd. 6. April 1842 § 6, maa ogsaa Gjældsarrest for Dom kunne anvendes ganske paa samme Maade som efter den gjældende Ret, der paa dette Omraade i det Hele opretholdes.

§ 162.

Her fremsættes Undtagelsen fra den Regel, at Arrest paa Person for Dom ikke kan finde Sted. Principet i denne Paragrafer, at Gjældsarrest for Dom ligesaa lidt som Gjældsfaengsel

efter Dom kan tilstedes som Middel til at tvinge Bedkommende til at betale, men kun som Middel til at sikke sig egzibel Dom ved danst Domsstole over en Person, som man i det givne Tilfælde er berettiget til at sagsøge her, men som kan ventes ved Bortreise at ville unddrage sig Retsforfølgningen. De nærmere Betingelser maa alsaar være: a) At den Paa-gjældende efter Lovgivningens almindelige Regler kan sagsøges ved danst Domsstol i Anledning af den Fordring, som giver Anledning til Arresten. For Indlændinges Bedkommende vil denne Betingelse i Reglen være tilstede, naar Fordringen skal betales forinden Afreisen og Paa-gjældende endnu personlig findes i Retskredsken (jfr. 1. 2. 19 andet Led), hvorimod Afgangen til at sagsøge ham vil tabes, naar han faar Lov til at begive sig bort. For Ud-lændinges Bedkommende medfører den nævrende Rets vide Afgang til for enhver forfalden Fordring imod Sikkerhedsstillelse at gjøre Arrest ogsaa paa Person i Forbindelse med Bærnehingsbestemmelsen i Pl. 30. Novbr. 1821, at de, naar Sagen begyndes med Arrest, kunne sagsøges her, uagtet dette ikke ellers vilde kunne ske, saasom i Anledning af Gjæld, der hverken er paadraget eller skal betales her. Denne Regel maa naturligvis modtage en Bømpelse, naar Arrest paa Person for Dom gjøres til en Undtagelse, der kun under særegne Omstændigheder tilstedes. Ogsaa med Hensyn til Ud-lændinge bør det da være Regel, at de ikke kunne arresteres paa Person, blot fordi Nogen har en forfalden Fordring paa dem, men kun naar, affet fra Arrestværnehingsbestemmelserne, de almindelige Betingelser for, at Udlændingen skulde taale Søgemaal og egzibel Dom ved danst Ret ere tilstede. Medens saaledes den, der har Krav paa, at en her sig opholdende Udlænding betaler en Fordring, forinden han reiser bort igjen, kan arrestere ham og derefter ifølge 1. 2. 19 andet Led sagsøge ham ved danst Domsstol, er der ingen Grund til, at den, der har en Fordring paa Udlændingen, som ikke skal betales her og er uden al Forbindelse med hans